

i ustanovení čl. XIII. téhož uv. zák., pokud se týče předpisem tím v platnosti ponechaného § 38 písm. c) knih. zák. Podle ustanovení těchto v platnosti zachovaných předpisů stačí k záznamu pohledávek veřejných, zejména státních a tudíž i daňových dožádání příslušného, k vymáhání, pokud se týče k zajištění takových pohledávek povolání úřadu. Není pochybnosti, že berní úřady jsou povinny (viz nařízení ministerstva financí ze dne 18. ledna 1898 čis. 58418/97 čis. 28 ř. zák., výnos min. financí z téhož dne čis. 1054 věstník min. fin. čis. 23 a § 345 zákona ze dne 15. června 1927 čis. 76 sb. z. a n.), by vymáhaly, pokud se týče zajišťovaly daňové pohledávky, a byl proto berní úřad k žádosti o záznam zástavního práva pro daňovou pohledávku oprávněn (§ 94 čis. 2 knih. zák.). Jak řečeno, stačí dožádání, aniž třeba je dokládati (Dv. dekret z roku 1806 čis. 789 sb. z. s. § 38 písm. c) knih. zák., rozhodnutí sb. n. s. čis. 4). V dožádání o záznam kromě výše pohledávky jest uvedena nemovitost, která má býti zatížena, a uveden jest dlužník, který podle pozemkové knihy jest vlastníkem zatěžované nemovitosti. I po té stránce vyhovuje žádost zákonu, pokud se týče ustanovení § 38 písm. c), § 94 a 99 knih. zák., takže nebylo proti povolení záznamu ani v tom směru překážky. Nelze souhlasiti s rekursním soudem, že bylo třeba, by mohlo žádosti býti vyhověno, bližšího označení pohledávky, co se týče její vlastnosti a jejího vzniku. Žádost bylo zkoumati jen po té stránce, zda vyhovuje předpisům v úvahu přicházejících zákonů; pokud jde o záznam pohledávky podle dvorního dekretu z roku 1806 čis. 789 sb. z. s. a § 38 a §§ 93 a násl. knih. zák. nezáleží na tom a soud nezkoumá, zda nemovitost za pohledávku ze zákona věcně ručí a zda používá pohledávka na nemovitosti přednostního práva zástavního. (§ 216 čis. 2 ex. ř., § 265 a násl. zákona čis. 76/1927, § 268 hor. zák.). Soud ani nezkoumá, zda pohledávka vznikla a kdy vznikla (§§ 269, 270 zákona čis. 76/1927), ani, zda je věcně opodstatněna. S hlediska § 23 přidělového zákona čis. 81/1920, jak uplatňováno bylo v rekursu povinného proti povolení žádaného záznamu prvním soudem, pokud se týče s hlediska § 7 zák. čis. 215/19 a §§ 32 a 35 přidělového zákona, na něž poukazuje rekursní soud v napadeném usnesení, rovněž proti povolení navrženého záznamu nebylo závady. Zákaz zatížení váznoucí na zatěžované nemovitosti, pocházející z přidělu, nevztahuje se, jak doličeno bylo v rozhodnutí čis. 9883 sb. n. s., na daně a veřejné dávky, neboť tu nejde o zatížení, pokud se týče o zadlužení následkem úkonů dlužníka, jemuž zákazem má býti čeleno. Důvody, ze kterých rekursní soud změnil usnesení prvního soudu a návrh na záznam zamítl, jakož i důvod, který povinný proti povolení záznamu uplatňoval, neobstojí, první soud právem žádaný záznam povolil a bylo se na dovolací rekurs usnésti, jak se stalo.

Čís. 10701.

K založení sudiště podle § 87 a) j. n. se vyžaduje, by plná moc objednatele byla prokázána písemně. Nerozhoduje průkaz ve sporu, že objednatel jest obchodním zmocněncem žalovaného.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1931, R I 207/31).

Žalobce zadal žalobu na sudišti podle § 87 a) j. n. Námitku místní nepřislušnosti odůvodňoval žalovaný tím, že žalovaný objednávky neučinil a nepodepsal, nýbrž že prý tak učinil jeho syn, který však k tomu nebyl ani zmocněn, aniž ho postavení v závodě žalovaného k objednávkám opravňovalo. Soud první stolice zamítl námitku místní nepřislušnosti, máje za to, že syn žalovaného, jsa jeho obchodním zmocněncem podle čl. 47 obch. zák., byl oprávněn k objednávkám. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, poukázal věc k novému jednání před okresním soudem v D.

Důvody: Žalobkyně opírala příslušnost soudu o ustanovení § 87 a) j. n. Podle tohoto ustanovení mohou protokolovaní kupci pro pohledávky z prodeje, k němuž došlo v oboru jejich obchodování, žalovati do dvou let od poslední objednávky též na soudě svého závodu, prokáží-li objednávku, která jest podkladem pohledávky, a skutečné převzetí (odeslání) zboží listinami, při čemž při obchodech, které byly uzavřeny na základě zplnomocnění, musí býti prokázána plná moc objednatelova listinou. V souzeném případě jest nesporno, že se objednávka zboží nestala žalovaným samým, nýbrž jeho synem Ottou K-em, jakožto jeho zplnomocněncem. Bylo tudíž po rozumu poslední věty § 87 písm. a) j. n. nutné, by i plná moc byla prokázána listinou. To se nestalo a není tu proto příslušnosti, o niž opřena žaloba. Názor prvního soudu, že předložení listiny tu není nutné, jelikož Otto K. byl obchodním zmocněncem žalovaného, takže podle čl. 47 obch. zák. k objednávkám takovým jest oprávněn, soud odvolací nesdílí. Vždyť, i když jest správné, a nepotřebuje důkazu, že obchodní zmocněnec oprávnění takové má, jest přece ještě v souzeném případě prokázati, že Otto K. také skutečně takovým zmocněncem byl, neboť okolnost ta nebyla nesporná a článkem 47 obch. zák. jest určen jen rozsah oprávnění obchodního zmocněnce, takže s ustanovením tím se tu tedy nevystačí. Průkaz okolnosti té ovšem po rozumu ustanovení § 87 a) j. n. jest rovněž podati listinou. Vzhledem k tomu jest námitka místní nepřislušnosti soudu odůvodněnou.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Rekursu nelze přiznati oprávnění. Stěžovatelka se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení. Pro posouzení otázky příslušnosti procesního soudu první stolice po rozumu § 87 a) j. n. jest nerozhodné, že bylo ve sporu prokázáno, že objednatel Otto K. jest skutečně zmocněncem žalovaného podle čl. 47 obch. zák. Právě, ana kupní smlouva byla uzavřena na základě zmocnění, jest podle závěrečné věty § 87 a) j. n. prokázati také plnou moc objednatele písemně, což se však nestalo (srov. Vážný: O ústrojí a příslušnosti soudů, str. 188). Právem proto dospěl odvolací soud k úsudku, že příslušnost procesního soudu první stolice není opodstatněna pro nedostatek předpokladů § 87 a) j. n.